

Letnik X,
številka 3
(junij 2021)

posebna erotična številka

Nebulae

revija za sodobno književnost

KAZALO

PROZA	4
Tomo Podstenšek	5
<i>Brez besed</i>	5
Coffee Anan	9
<i>Praga</i>	9
Vida in Matjaž Voglar	16
<i>Na obali Wannseeja</i>	16
POEZIJA	29
Veronika Razpotnik	30
<i>2D LEZBA</i>	30
<i>KOSILO</i>	31
Sara Nuša Golob Grabner	32
<i>Dvojni plamen</i>	32
Pino Pograjc	33
<i>enkrat</i>	33
<i>mesena vilanela</i>	34
Dominik Lenarčič	35
<i>POT V NEBESA</i>	35
Urša Majcen	36
<i>stvari</i>	38
Dimitrij Škrk	39
<i>IZZA RAJA</i>	39
Eva Ule	40
Jurij Kunaver	41
<i>Danes</i>	41

<i>Belo veselje</i>	42
Matija Krumpak	43
DRAMA	45
Sandi Jesenik	46
<i>BRAZGOTINE</i>	46

PROZA

Tomo Podstenšek

Brez besed

Triintrideset let, šest mesecev, štirinajst dni in slabi dve uri je minilo, odkar sta z roko v roki obstala pod neonskim napisom v zakotni in odmaknjeni ulici večjega nemškega mesta; tisto so bili še popolnoma drugi časi in takšno izložbeno okno bi tedaj v domovini zaman iskala, pa tudi če bi ga našla, bi jima bilo preveč nerodno, da bi si drznila sploh postati pred njim, kaj šele vstopiti skozi vrata trgovinice.

Tukaj, v tujini, petsto kilometrov stran od radovednih oči in obrekljivih jezikov prijateljev, sorodnikov in znancev, pa sta kot turista imela popolnoma vso pravico, da se brez slabe vesti zazreta v izložbo *sex shopa*. Samo iz radovednosti, seveda. Če že gresta mimo. Da se malo nasmejita smešnim umetnim tičem in napihljivim lutkam.

Njuni pogledi so se stegovali skozi steklo in vedoželjno otipavali razstavljene predmete. Peter je nevoščljivo prhnil, ko je zagledal ogromen vibrator, Monika rahlo zavzdihnila ob strašljivo-sladki misli, kako bi ga bilo čutiti v sebi. Potem sta se oba zastrmela v izložbeno lutko v oblačilih iz svetlečega črnega lateksa, ki je držala v roki bič.

Njuni prepleteni dlani sta postali topli in vlažni. Negotovo sta se spogledala. Peter je pričakujoče dvignil obrvi in stisnil ustnice, Monika je čisto narahlo pokimala. Sunkovito sta obrnila glavi levo in desno, da sta se prepričala, da ju nihče ne gleda, in vstopila v prodajalno.

*

Monika zamahne in na Petrovem golem hrbtu se izriše rdeča proga. Brž ubogljivo poklekne in začne lizati konico njenega škornja, dokler ga močna brca ne prevale na hrbet. Monika se razkorači nad njim. Njene

oprijete hlače iz lateksa imajo v presredku izrezano precej veliko luknjo. Počepne in začne urinirati po njegovem obrazu, on pa se kremži in hlasta za curkom, medtem ko mu scalnica teče v oči in zaliva usta.

Ko Monika izprazni svoj mehur do zadnje kapljice, pripne Petru okoli vratu pasjo ovratnico ter ga na povodcu z vleče do naprave, ki še najbolj spominja na križanca med ginekološkim in električnim stolom. Sledi še en kratek udarec z bičem, tokrat po zadnjici, na kateri se pozna že več starejših brazgotin; nekatere so že zaceljene, na površini drugih so črnikaste kraste.

Peter kratko zajavka in ubogljivo zleze na stol, Monika pa mu na roke in noge namesti za to pripravljene usnjene trakove ter jih čvrsto zadrigne. Nato mu v usta porine še gumijasto žogico, ki bo preprečila in udušila morebitno kričanje.

S počasnimi koraki se sprehodi do omare, jo odklene in malo oklevajoče postoji pred polnimi policami. V roke vzame nekaj predmetov, jih negotovo pokaže Petru in počaka, da ta utripne z vekami.

Monikini gibi postanejo spet odločni in samozavestni. Za začetek po Petrovem telesu rutinirano razporedi paket močnih lesenih ščipalk za obešanje perila; po eno na vsako prsno bradavico, dve v gubi pod pazduhami, preostale pa na nagrbančeno kožo skrotuma, da mošnja vijolično pordi in se zdi, kakor da bi imel moški pod tičem ježa z lesenimi bodicami namesto jajc.

Potem Monika za bolj romantično vzdušje prižge sveče. Ko se dodobra razgorijo, ugasne luč, vzame najdebelejšo svečo in začne kapljati vosek po Petrovem telesu; začne pri prsih, nadaljuje po trebuhu in se spusti še niže. Petrova senca se zvija po steni, a trakovi, s katerimi je pripet na stol, so dovolj močni, da se ne more osvoboditi. Po zraku se širi vonj po dišečem vosku in prismojenih dlakah.

*

Po tistem prvem nakupu sta s počitnic iz različnih evropskih prestolnic vsako poletje prinesla kaj novega. Kmalu sta začela seksualne pripomočke naročati tudi po pošti; prihajali so zapakirani v diskretni dvojni embalaži, včasih celo z lažnimi slikami majhnih gospodinjskih aparatov na zunanjih ovojih, da je poštar enkrat vprašal, zakaj za vruga kupujeta vsak mesec en in isti model sušilca za lase, če se tako hitro pokvari. Monika je malo zardela in brž pojasnila, da ima veliko sestričen, za katere nikoli ne ve, kaj bi jim kupila za rojstnodnevna, božična in druga priložnostna darila. Da sta dobila nove zamisli za dodatno popestritev spolnega življenja, sta s Petrom naročala tudi specializirane pornografske revije, videokasete in zgoščenske – no, zadnji dve desetletji, ko se vse najde brezplačno na internetu, za to seveda ni bilo več potrebe. Ko sta naletela na sliko ali posnetek, ki je prikazoval kaj novega in vznemirljivega, sta se samo na kratko spogledala in brez besed sprejela odločitev, da poskusita.

*

Ko dogorevajočo svečo ugasne tako, da jo pritisne ob glavico njegovega penisa, si Monika opaše *strap-on dildo* in ga brez odvečnega podmazovanja kar na suho zarine v Petrovo danko, da se prsti na njegovih uklešččenih nogah in rokah divje zakrčijo v bolečini.

Monika se mehanično pozibava v bokih in v enakomernih sunkih vse močnejše natepava Petra v rit, ne meneč se za grgrajoče, pridušene zvoke, ki prihajajo skozi njegov nos in zamašena usta. Med enim močnejših sunkov umetni tič kljub svoji zavirljivi velikosti zdrsne iz luknje. Ko ga hoče Monika vtakniti nazaj, opazi, da se je še bolj kot običajno navzel blatno-rjave barve, pomešane s krvavimi sragami. Za hip okleva, potem se vzravna, sname grozečo usnjeno masko, ki ji prekriva obraz, in jo zabriše po tleh.

»Jaz ne morem več! Dost mam tega! Na začetku sem mislila, prav, naj bo pač malo spremembe. Potem pa je postajalo vse hujše in hujše in zdaj ... Pa pizda, sploh ne vem, kaj je to zdaj! Vse skupaj se mi gnusi, a razumeš?! Vedno se mi je. Ta oblačila, naprave, bičanje, analni čepi, scanje in sranje po tebi ... Enostavno ne zdržim več, na bruhanje mi gre! Ne morem, to ni zame, briga me, če si boš zato poiskal drugo ... Pa reci nekaj, kaj me samo tako butasto gledaš?! Aja, točno ...« se spomni in odpne trak, na katero je pritrjena gumijasta žogica v Petrovih ustih. Peter jo izpljune, močno zakašlja in nekaj časa lovi sapo.

Potem reče: »Ampak jaz sem ves čas mislil, da to počneva zaradi tebe!« Spogledata se. Tokrat besede prvič res niso več potrebne.

Coffee Anan

Praga

Na letališče je prišel kot pravi novopečeni podjetnik tistega časa. Vijolični suknjič z ramborameni, kravata v barvi oljnega madeža, prepeta z zlato zaponko in s plastičnim poslovnim kovčkom v roki. Pri tovrstnih kovčkih je bilo nerodno, da se je v njihovi praznini slišalo kotaljenje maličnega jabolka z domačega vrta, kar pa se za biznismena, ki se je ravnokar izbubil v svet kapitalizma in neskončnih možnosti, nikakor ni spodobilo.

Zraven njega sem izgledal kot vajenec, kar sem mentalno tudi dejansko bil. Logično, dlje in uspešneje sem hodil v šole, ki so učile nekaj popolnoma drugega in posledično sem se težje in manj uspešno prilagajal novim razmeram. Prilagoditi se pomeni uspeti. Darvinistični izrek, ki preobraža ljudi v podgane. O takšnih rečeh sem razmišljal, rambopodjetnik pa seveda ne in to je bila njegova primerjalna prednost na poti v Prago. Let s prestopom na Dunaju. Kupovat sva šla nič manj kot ogromen stroj za obdelavo kovin in sicer od mastodontskega podjetja, ki je bilo nekakšna češka varianta Litostroja, to bi bila smiselna primerjava za domačega bralca, ki se vsaj malo spominja Titovih zavodov, ponosa industrijske revolucije na naši rodni grudi.

Taksi naju dostavi do predmestnega hotela srednje, bolj natančno nižje srednje kategorije. Rezerviral sem dvoposteljno sobo, kar se bo še isti večer izkazalo za napako. Bil sem usran. Svojega direktorja in lastnika manjšega podjetja obenem sem nagovoril v vložek, tako v pot kot v potencialno investicijo s precej negotovim izidom. Denar je njegov, če bom zajebal, bom zajebal denar od nekoga z imenom in priimkom in to človeka, ki mi daje plačo. Izgube ne bo mogoče podružbiti, tako da mi je ta stroj kot nevidna giljotina visel nad nežnim mladeniškim vratom. Ko sva stopila v hotelčič, naju

je receptor ob predaji ključev kar mimogrede povabil v nekakšen disko klub v kleti hotela, s pomenljivim in nedvoumno razumljivim vabilom, ki se je glasilo nekaj kot: ima pičky.

Ko se je moj rambopodjetnik, potencialni soinvestitor tega bedastega podviga, preoblekel v nekakšen vaški *casual*, sva se brez odlašanja odpravila. Tisti pičky je dišal obema, drsela sva kot dva zrela tolsta lubadarja v feromonsko past brez povratka, mehanizem je navsezadnje popolnoma enak, pa še podobnost lubadarjeve glave s falično obliko je osupljiva. O, nedoumljiva pestrost stvarstva zaradi katere nekdo verjame v kreacijo, drugi spet ne in tretji celo verjame, da je to izven našega spoznavnega dometa, vsega tega z Rambom nisva razpravljala.

Disko je bil, kolikor se pač spominjam, prava češka podrtija, oguljene lesene klopi in mize, glasba, ne vem kakšna, verjetno ala Boney M, če se bralec, nevtralnno po spolu, morda spominja tovrstnih napevov, na srečo ne preglasna. Nekaj ljudi sem in tja popiva, počasi in brez ciljno, virus hlantanja, hitenja, uspeha in storilnosti očitno še ni osvojil vsega, vsaj v take kletne enklave še ni prodril. Na plesišču sama poplesava ženska, ki mi je nemudoma padla v oko. V naslednjih urah se bo sprožil ta kemizem, všečnost, paritvena igra, kopulacija, *Geschlechtsverkehr*, kot to imenujejo Germani, nato razhod, spomin, ki zamre in se zdaj v okruških sestavlja, to je vse.

Kaj lahko povem o ženski na plesišču? Najbolj smiselno je, da to, kar vidim in kar bralca voajerja tudi zanima. Več v tem trenutku niti ni mogoče. Zaenkrat je samo vid. Kasneje bo vonj, hitro zatem otip in tudi okus. Veliko bodo zaznala čutila, malo od tega bo mogoče povedati. Vidim svetlolasko lepe skladne postave, lasje so ostriženi na paža, ta deklinška frizura se dobro poda mladostnemu obrazu pravilnih oblik, čeprav je mogoče razbrati, da ne gre

za deklico, pa tudi ne za žensko srednjih let, ki bi se ponesrečeno pretvarjala, da je mlada. Obrazne poteze izražajo prijaznost in ljubkost, pravi stereotip nepretencioznega češkega dekleta, vseeno so tule vsled zapletenih silnic zgodovine, o katerih res ne bomo zgubljali dragocenega časa, mudi se, vseeno so tule torej v manjšem časovnem zaostanku in rambopodjetništvo jih še čaka, trka na vrata, morda bodo ramena suknjičev še malce širša in jabolka v plastičnih kovčkih še bolj nerodno glasna. Vidim majhne joškice v preprostem oprijetem puliju, to poudarja njen deklinški videz. Od pasu dalje vidim zaobljeno rit, nikakor ne debelo, s tistim pravim lokom, pravo krivuljo, bogve, če jo je kdo že matematično opisal, pri vseh neumnostih, ki jih človek proučuje in analitično obdeluje, bi bilo več kot smiselno proučiti in predočiti zapis krivulje, ki opiše idealni lok samičje riti. Nadalje vidim, vse to seveda poteka bliskovito, namreč to opažanje samca pred potencialnim zaskokom, tu ni časa za razglabljanje in kolebanje, cagav fant še nikoli ni pri puncu spal, kakšno sprenevedanje v poimenovanju, saj pri vsem skupaj gre pa še najmanj za spanje, torej, nadalje vidim vpadljivo prekratko krilce, ki se v mesenem zibanju vrti okrog rite. To je znak pičky, tale punca ne poplesuje zgolj iz gole dolgočasnosti postsocialistične Češke, ali zato, ker bi ji bila glasba tako všeč. A poplesuje všečno, ne ceneno in ne vulgarno nastavljaško. Poplesuje zapeljivo, to je najprimernejši pridevnik za opis njenega plesa. Verjetno vidim tudi žabe, kot se bedasto imenujejo nogavice, ki se oprijeto potegnejo visoko preko bokov čez pas, tja pod popek in ko ženska odloži krilo, v njih resnično izgleda kot nekakšna žaba in bi nas vse minilo, če ne bi nemudoma slekla še teh. Zima je, zato morajo biti žabe, spominjam se jih ne. In na koncu še čevlji, da pridemo, kot se reče, od glave do peta. Čevlji niso napačni, to je vse, kar znam povedati. Na čevlje sem občutljiv, če bi bili neprimerni, bi mi gotovo ostalo v spominu in potem bi jih znal opisati. Torej, o čevljih le toliko, da so skladni z vsem že videnim in tudi opisanim. To je torej videnje plesalke, plesalka je ogledana, a ne razgaljena, res pa je, da ni več daleč do golote.

Rambopodjetnik je nedolgo zatem, ko sva sedla, naročila, srebala pivo in opazovala, kar je pač kdo od naju opazoval in opazil, svoje sem vam zaupal, za Rambovo ne boste nikoli izvedeli, pomahal je Plesalki in njeni kolegici, pridita, prisedita, takoj naročil pivo zanju, velikodušnost tujcev je bila obetavna, brez oklevanja sta se nama pridružili. Plesalka je sedla k meni, Kolegica k njemu. Nekaj klepečemo, slovanski jeziki so si tako podobni, še posebej če stremijo k istemu, takrat ni težav z drobnimi vozli, z majhnimi nesporazumi, z enakimi besedami, ki pa ne pomenijo istega in tudi z vsemi drugimi zagonetkami jezika, ki še kako pridejo prav, kadar se razumeti ne želiš.

»O, madona! Si pa hiter,« se mi smeje Rambo, ko opazi, da sem prešel že v nekaj minutah na druga čutila. Vonjal sem Plesalkine lase in kožo, prijetni naravni vonj, vonj je pač tako prekleto pomemben, vsa druga čutila lahko zavestno relativiziraš, vonja pač ne moreš. Dišala mi je. Nato dotikanje ustnic, tipanje z jeziki, spoznavno, radovedno, obetajoče, na način, ki je dan obema. Ko rečemo, da se nekdo zna poljubljati, v resnici povemo, da se poljublja na način, ki nam ustreza. Če povzamem, zelo hitro sem se znašel v cesarstvu čutil. Vrnil sem nasmeh Rambu in ga pogledal. On in Kolegica sta izgledala nekako uradno, kot osebi, ki si nista preveč privrženi, a želita skleniti posel.

Ni trajalo dolgo, toda kaj pravzaprav pomeni dolgo ali kratko, dolge so sekunde, ko se ti mudi, dolge so minute, ko čakaš, da zatuli tovarniški zvonec ob koncu druge izmene, tega je še težje dočakati kot tistega po prvi izmeni, zvečer tema kliče k spancu in zoprn občutek uničenega dneva je grenak. Dolžina našega posedanja je vse drugačna, to je zlahka umljivo in ne potrebuje posebnih pojasnil. V najinem cesarstvu čutil čas lebdi, Rambu in Kolegici manj. Posel se bo opravil v sobi, torej pojdemo. Spotoma je na

recepčiji potrebno diskretno stisniti v roko nekaj kron. Koliko koruny pove Kolegica in Rambo uredi mimogrede in brez besed. Kapitalizem je tako preprost, povpraševanje, ponudba, cena, morda davek zraven, včasih pa tudi ne.

V sobi seveda pričakovana posledica moje skoposti, dve enoposteljni preprosti postelji z ostrimi robovi, postavljeni v obliki črke L. S Plesalko smeje odpleševa v kopalnico, mlada sva in gibka in vseeno nama je, ko se zapreva v majhen prostor, oblečen v bele ploščice, moj bog, kot bolnica, ob steni masiven železni radiator, ki žarči prijetno toploto v to dotrajano sterilnost. Plesalka dvigne krilce, potegne žabe in hlače naenkrat in sproščeno lula, gleda me v oči in se smejeva, ne v zadregi, temveč radostno, ne preglasno in ne potihno. Tuširava se, kaj bi drugega v prostoru, kjer ni prostora za drugo početje razen lulanja, ki je že opravljeno, miliva se in milujeva, božava in raziskujeva. Telesi sva, to nama zadostuje. Nagovarjam jo za brez kondoma, ta prekleta želja po stiku, svet tedaj že ve za aids, tolažimo se, da je to zadeva homoseksualcev in narkomanov, želja po stiku je močnejša od misli, da Plesalka bolj ali manj radostno, a zagotovo neredko takole pleše, a ne živi od plesa, to je jasno, v prihajajočem kapitalizmu je v denarnico potrebno kaj pridodati, ali gre za potrebe ali za dobrine, to je preživeto razglabljanje in zdajle prav nepomembno, torej nagovarjam jo za brez kondoma. Skoraj se za hip zresni, zazre se mi v oči, morda oceni tveganje, pogled je zaupljiv, odpri ga in pusti na polici, zaradi Kolegice. O, zanimivo in že jo nasadim na kamnito vzburjen ud, privijava se, sede na školjki, stoje pred ogledalom, v vseh mogočih pozah, ki si jih je mogoče zamisliti v danih okoliščinah. Ko omahneva, se iz sobe sliši ritmično butanje, v enakomernem zaporedju, kot da ga povzroča nek stroj, morda ravno tak, zaradi katerega sva se z Rambom sploh znašla tu, nek mehanični tujek in ne prizor, ki ga zagledava.

Rambo kleči na postelji in od zadaj nabija v Kolegico, drži jo za lase, fuka jo kot satir, ona je nepremična in zre predse. Pomislim, da trpi, a takšno sklepanje nima prave podlage, ljudje občujejo na različne načine in različni pristopi jim ugajajo. Nenazadnje pa, v poslu bolj trpi tisti, ki prodaja in naslada gre tistemu, ki kupuje.

Počasi se začenja svetlikati, zlata Praga se bo prebudila v pusto in mrzlo megleno jutro. Najini obiskovalki se odpravljata, čarobnost noči je izpuhtela, iskanje morda pozabljenih kosov obleke. Kolegica polglasno sikne Plesalki nekaj o Jugoslavcih. Ne uide mi. Morda s kupčijo ni najbolj zadovoljna, mene beseda zbode nekam v pleksus, kot žaljivka, dobro ve, vsaj morala bi vedeti, da Jugoslavije ni več. Jugoslavije ni več!, je bil velik stavek velikega Slovenca, tega ona ne more vedeti, še sami nismo dojeli njegove veličine, pozornost zgodovine pogosto usmeri reflektorje v napačne ljudi. Toda Kolegica, če bi jaz tebe oklical za Slovakinjo, pravzaprav Slovenko, kot jim rečete vi, da je babilonska zmeda jezikov popolna, to ne bi bilo prav in ne prijazno, saj ste ravnokar izvedli ločitev, le da dostojnejšo in z manj trpljenja, predvsem brez svinca in mrtvih. Pa nikakor ni čas in še manj družba, da bi razpredal takšne misli. S Plesalko se poljubljava v slovo, Kolegica priganja. In z Rambom poskusiva oddremati še kakšno urico, potem bo prišel obtolčen taxi in na letališče. Siva blokovska naselja, puste ulice, sem in tja človek s psom, meglice, mraz, zlata Praga.

Nek večer, v osamljenosti in brezdelju podstrešnega stanovanja, osamljenosti seveda ne povzroča podstrešna lokacija, temveč tisto hrepenenje duše po drugi ali pa nevronske splet, ki brezumno išče dražljaje, ki so mu nekoč prinesli toliko ugodja. Človek kot da je ustvarjen za ugodje, v katerem na koncu izgori in ugasne in zato je za protitež izumil odrekanje in askezo, oh, vse te stranpoti človeškega uma.

Tedaj izbrskam prepognjen listek z dolgo telefonsko številko in imenom, ogledujem pisavo, lepa ženska pisava z osebno noto, ni tista okrogla pisava srednješolk, ki jih življenje še ni imelo možnosti izklesati in one ne svoje pisave. Oglasi se starejši ženski glas, ni ne odrezav, niti prijazen, prej je mogoče reči, da nekako odsoten in brezvoljen, morda poln lastnih misli in skrbi. »Jano?, takoj. Janička!« O, ti si, presenečeno, v glasu mešanica radosti in vprašujoče nejevere, le kakšen je namen in smisel takšnega klica. Kolikokrat delujemo brez namena, oziroma tako, da se namena ne zavedamo in ga ne znamo razložiti, v kapitalizmu je vsako tako dejanje motnja, poraba časa in energije, odhodkovna stran. Zaljubil sem se vate, veš, oh, kako lepo, tudi jaz sem te ljubila tisto noč. Bodi dobro, ti tudi, slišala se ne bova nikoli več, kaj šele vsa ostala čutila in izmenjani dražljaji.

Vida in Matjaž Voglar

Na obali Wannseeja

(odlomek iz romana Bolnišnica ob jezeru)

Napočil je sončni, optimistični junij z dolgimi severnimi dnevi, ko je bilo tako prijetno posedati na številnih klopcah ali se sprehajati po promenadi ob Drwęckem jezeru.

Kljub temu je na hodniku ostrodskega Urada za socialno pomoč ždelo kak ducat bolj ali manj mrkih, zamorjenih ljudi. Ko odločno vkoraka privlačna, suhljata mlada ženska dolgih nog, ki v najkrajšem mornarsko modrem plisiranem krilcu in sandalih z visokimi platformami zgledajo še daljše, v bleščeče beli bluzici z modrimi obrobi, ki bi lahko bila del poslovne noše, če ne bi bila nezaslišano oprijeta in razpeta, in svetlih las, ki ji bingljajo od glave v dveh dolgih čopih. Prav nič damsko ji s pasu opleta zajeten šop ključev.

Skratka, Gosia kar mimo vrste vdre v pisarno z napisom *vodja oddelka*, še prej pa se prijazno nasmehne čakajočim: »Nujen primer, jaz prihajam naravnost iz bolnišnice! Pozdravljeni, gospa Matysiak, lepo vas je videt! A jemljete redno zdravila, da vas ne bo spet božje metalo? O, gospodič Szydło, kako si kaj? Pazi, pri kom kupuješ robo, prejšnji mesec te je skoraj pobralo.«

Pogumno vstopi, nato pa obstane pred resnobno punco z deško frizuro – ob straneh zelo kratki, zabriti lasje so kronani z navihano grivasto bogatijo zdravih naravno kodrastih pšeničnih las. Njene bistre oči za velikimi očali zavzeto buljijo v računalniški zaslon. Gosijino zgovornost kot da je muca

snedla, uspe čivkniti le »živijo,« potem pa obmolkne in menca ročaj torbice.

Uradnica se presenečeno zazre vanjo, vstane in tudi ne spravi iz sebe več kot: »O!«

»Lepo te je videt! Ful si seksi,« navrže Gosia.

Kuštravka malce dlje zadrži pogled na mikavni zdravnici: »Ti tudi! Samo še bič ti manjka.«

Po nekaj sekundah zoprne tišine Gosia stopi bližje k mizi: »Veš ... Hotela sem ti reči oprostí za ... no, takrat že zdavnaj, ko je moja mati uletela in ...«¹

»A, oh, takrat,« se Anniki šele sedaj posveti. »Ne, v redu je, ni panike. V bistvu bi se ti jaz morala opravičiti, ker ...«

»Ne, ne, jaz sem se obnašala ko en vaskularno dementen hebefrenik!« se živčno nasmehne Gosia.

»Amm, kaj?« raztreseno vpraša Annika.

»Pozab! Zamorila sem ti. Ful imaš prav, da hočeš nekaj resnega, odkritega ...«

Annika z odporom ošine kupe papirjev na mizi: »Joj, Margo, danes imam uradne ure ...«

»Vem, zato sem pa prišla, da te zanesljivo dobim,« se namuzne Gosia.

»Ne, saj sem vesela, da te vidim, samo ...«

»V bistvu,« se Gosia po starem razživi, »sem te prišla povabit. Bi šla julija z mano v Berlin, na parado? Tam se ne bom lagala, da sva sodelavki, da igrava odbojko pa kr neki ...«

¹ Za prvo srečanje Gosie in Annike (v rikverz obliki) glej: Novi zvon, VIII/4, avgust 2019, str. 46-50 (dostopno [tukaj](#)).

Še preden Annika kaj odgovori, Gosia vrvežavo nadaljuje: »Si bila kdaj na berlinskem Pridu? Veš koliko folka?! Z vsega sveta. Tak žur je, da si sploh ne moreš predstavljati! Folk se dobesedno dol daje ali pa si nudi oralo kar na pisano okrašenih kamionih, med vožnjo. Vmes pa brlizgajo na piščalke, da jih ja vsi opazijo, he, he. Najbolj divji večer v *Jungingenu* je klekljarski krožek v primerjavi s tistim! In dobila sem ful poceni sobo manj kot kilometer od Brandenburških vrat!«

»Joj, ne vem, Margo, če bom dobila dopust ...« je Annika razklana.

»Ti bom napisala bolniško,« Gosia takoj najde rešitev. »Lahko ti diagnosticiram holoprozencefalijo, miastenijo gravis ali Angelmanov sindrom. Zaradi mene vse tri, če hočeš.«

»Ne kliči hudiča,« se zdrzne Annika.

»Kaj pa je to takega! Ko je bil moj mož – mislim, tisti kreten, ki uradno še vedno šteje za mojega moža, čeprav ..., – no, skratka, ko je bil še v službi, šolmošter v Ponikih, sem mu kar naprej pisala bolniške, da je lahko fural svoj biznis čez mejo. Za hec sem mu dajala vsega vruga diagnoz – salpingitis, vestibularni švanom, ahondrogenezo, Saethre-Chatzenov sindrom – pa se ga nič ni prijelo,« se spominja Gosia.

»Margo ...«

»Ja, oprost! Spet preveč nakladam! Ne bom ti več težila,« Gosia stopi korak naprej, za hip okleva, potem pa objame Anniko in jo poljubi na usta. Ker Annika ne kaže pretiranega navdušenja za kaj bolj konkretnega (ves čas nervozno pogleduje v računalnik), se Gosia poslovila, z vrat pa še navrže: »... za Berlin velja? Se pokličeva kakšen teden prej – saj mojo cifro imaš, ne? – če rabiš bolniško, bova tudi zrihtali, s švanomi ali brez.«

Po nekoliko obotavljanja je Annika sprejela Gosijino vabilo. Kljub nelagodnosti, ki jo je pri socialni delavki vzbujala razposajenost,

nezmernost in nepremišljenost lepe zdravnice, je bila ponudba vabljava. Annika si je že od nekdaj želela obiskati katerega od velikih svetovnih Pridov, a nekako ni bilo priložnosti ... no, zdaj pa se je pojavila in veljalo jo je izkoristiti. Vendar je razumna in previdna Annika postavila pogoj – šli bosta z njenim avtom in ona bo vozila. Odprave se bo udeležilo še nekaj ljudi z ostrodske LGBT-scene. In tja ne bosta šli zaradi žura, pač pa ima odprava močno družbenopolitično konotacijo in je prispevek k opolnomočenju LGBT-oseb na Poljskem.

V sredo sta se dekleti odpravili. Annika se je delala, da ne opazi, kako Gosia v prtljažnik njenega Clia tlači ne eno, ampak tri kartonske škatle. V vsaki pridušeno potrka šest pollitrskih steklenic različnih vodk. Ko je Gosia na zadnje sedeže postavila še plato z dvema ducatoma pivskih pločevink in zajetno potovalko, je Annika pripomnila: »Imaš pa precej prtljage za pet dni.«

»Oh, no, ena sama skromna taška,« se je zdrznila Gosia in hitela vleči cigareto (Annika ne dovoli kaditi v avtu), »zelo sem se držala nazaj, samo šest parov čevljev sem vzela.«

Annika se blede nasmehne, popravi enega od pramenov las, ki jih je mazurski veter zanesel Gosii čez obraz: »Daj, pohiti, Margo. Ne maram voziti ponoči, ne vidim dobro.«

Gosia poboža Annikino golo ramo, jo še bliskovito poljubi na lice in se požene na sopotnikov sedež. Annika poprime volan. Skoraj isti trenutek Gosia z zadnjih sedežev potegne dve pločevinki: »A ti jaz odprem?«

»Ne bom pila, vozim!« dokaj nejevoljno odvrne Annika.

V Berlinu je bila ostrodska ekipa razmeščena na različne konce, zato so se zvečer dobili pri Brandenburških vratih. Seveda jih je Gosia brž zvelkla v

najbližji bar, da si pogasijo žejo, nato pa so se odpravili na sprehod. Proti polnoči so pristali pri klubu *Revolver*, kjer se je pred vrati nabral že dolg rep čakajočih. Da čakanje ne bi bilo predolgočasno in da ne bi zapravili preveč evrov, so si podajali eno od steklenic, ki jih je Gosia davi zložila v Annikin prtijažnik.

Ko so po skoraj uri prišli do vhoda, je vratar jezno pomignil na steklenico (že drugo) v Gosijinih rokah, v kateri je bilo še za tri prste vodke: »Ne moreš noter s pijačo! Tamle odloži.«

Pokazal je na smetnjak zraven vhoda. »Jawohl, Herr Türmeister! Ein Moment, bitte sehr, nicht schießen,²« je vljudno, četudi malce posmehljivo teatralično dejala Gosia, se izprsila kot vojak, nagnila steklenico skoraj navpično in v nekaj dolgih goltljajih pospravila preostanek svoje ljube pijače. Nato je redoljubno odložila embalažo v odkazani smetnjak.

Četudi so Gosia, Tadeusz in Jakub že videli nekaj sveta in nočnih klubov, so bili vseeno navdušeni nad berlinsko ponudbo zabave, Annika in Leon pa sta bila popolnoma presunjena. Marcelina rahlo ironično ravnodušna kot običajno, preostali Poljaki pa nekaj vmes.

Najprej so se malce zdivjali na plesišču. No, če smo iskreni, so še prej smuknili v teman kot pri stranišču, kjer jim je Gosia razdelila tabletko ritalina in accordeona, ki jih je pretihotapila v prerezanem in zalepljenem dnevnem vložku. Marcelina pa je izza potnice svojega klobuka, črnega churchillovskega homburga, potegnila štiri pivnike z LSD-jem.

Vse doslej zaužite substance so dajale solidno podlago za divjo zabavo in ker so nemške cene precej višje od poljskih, so za zagotavljanje tekočinskega ravnovesja naročili le še kakšno pivo.

² nemško: Da, gospod vratarski mojster! En trenutek, prosim lepo, ne streljati!

Fantje so šli gledat moški striptiz in po nekaj oklevanja Tadeusz odločno potisne Jakubu v roke svojo denarnico, telefon in ključe. Jakub se namršči: »Ne dovolim ti!«

»Ne bodi malomeščan,« se zareži Tadeusz. »Saj nismo na kongresu *Prava in pravičnosti!* In tukaj nihče ne ve, da si notar.«

Treba je priznati, da se je čedni, atletsko grajeni in trenirani voznik smetarskega kamiona Tadeusz (službeni brezrokavnik je tudi pozimi nosil na golo kožo in razkazoval bicepse nepotešenim poljskim gospodinjam) brez težav meril s profesionalnimi plesalci. Publika je začela vriskati in še nekaj mladeničev različnih narodnosti in poklicev se je opogumilo.

Ko se je Gosia vrnila od točilnega pulta z novo rundo, je tudi ona porinila kozarce Anniki in Marcelini, se še sama zapodila na podij in se začela pospešeno slačiti oblačila, ki tudi sicer niso prav veliko prikrivala.

Okoli tretje zjutraj so se odločili malo zamenjati zrak in obiskati še *Die Busche*, legendarni klub, ki je nekoč pod imenom *Haus B* gostil edini gejevski disko v Nemški demokratični republiki. Marcelina je v zadetosti obtožila Tadeusza, da ji je pomečkal klobuk (čeprav je sama z njim na glavi butala ob straniščna vrata), zato je raje odšla z nekimi Nemkami, Jan in Franciszek pa v svoj hostel.

Ostanek družčine je še naprej veseljačil, čeprav so vse bolj omagovali. Gosia je nekaj šušljala s črncem z rožnato pobarvanimi lasmi, se odkradla z njim v hodnik za odrom in se vrnila z zmagoslavnim nasmeškom. Ostrodski ekipici je na koščku staniola ponudila bel prahec in majhno srebrno cevčico v obliki sesalca za prah. Annika in Leon sta ponudbo odklonila, ostali pa so bolj ali manj odločno potegnili. In nato spet zdrveli na plesišče.

Pred peto, ko so redarji izganjali poslednje ponočnjake, je bil zunaj že cel dan. Gosia je z veseljem poprijela predlog nekaterih še čilih gostov, da bi počakali sončni vzhod.

»Margo, komaj živim,« je obupano zastokala Annika.

»Kar pojdi v flet,« se je zadeto zarežala Gosia, »na ključ, jaz bi jih itak vsejala ... Jaz bi samo še malo!«

Annika (na robu solz) in preostali Poljaki so se odpravili proti svojim začasnim domovom, Gosia pa se je prilepila družini skandinavskih punc, pretežno *butch* videza. Ena od njih je vedela za kiosk s turingijskimi klobasicami, ki je bojda že odprt in kjer se dobi tudi pivo. Annika je še registrirala, da se je Gosia obešala na veliko, debelo dekle v usnjenem motorističnem telovniku: »Kje, praviš, da si od? Iz Islandije? Uau, to je pa kul, nikoli nisem poznala nihče iz Islandije ...«

Annika, ki je vozila vso dolgo pot od Ostrode do Berlina in potem še pod Gosijinim vodstvom krokala do jutra, je v apartmaju takoj, ko je za seboj obrnila ključ, omahnila na posteljo.

Okoli dveh popoldan jo je zbudilo živčno zvonjenje in razbijanje po vratih. Nekaj trenutkov je socialna delavka potrebovala, da je ugotovila, kje je. Ko je razrešila to vprašanje, se je opotekla k vratom.

V stanovanje je prišepala Gosia s podplutim očesom in počeno ustnico. V vsaki roki je držala čevelj, na enem se je odlomila peta. Annika je zastokala in planila v objem pretepeni prijateljici: »A so te napadli ...«

»Niso bili neonacisti, mudžahedini ali katolibani.«

Annika je prihitela z namočeno krpo, vendar je Gosia mukoma odkimala: »Daj mi raje malo domačega zdravila ...«

Annika je le zavzdihnila, nalila merico vodke iz ene od preostalih steklenic in se vprašujoče zazrla v Gosio. Ki je najprej zvrnila zdravilo, si natočila nov odmerek in zagrenjeno skomignila: »Tista blesava islandska bikovka! Prasica kamionarska agresivna!«

»Zakaj pa sta se ... skregali?« je načela Annika.

Gosia si je natočila še eno čašico, jo izpraznila in znova napolnila, potem pa se prestavila na balkon, kjer je lahko prižgala cigareto. Previdno jo je valjala po oteklih ustnicah: »Skratka, kaj? Ne vem, če sem ti že omenila – pred leti, ko sem bila na eni študentski izmenjavi v Amsterdamu, sem napravila novoletni sklep, da bom zbrala evropske bejbe vseh narodnosti.«

»Kako to misliš – zbrala?« Annika ni povsem dojela.

»No, sprobala,« je skomignila Gosia. »Da bi spala s predstavnicami vseh evropskih držav. Islandko sem že precej časa iskala, zelo redke so.«

Annika se je rahlo začudila, a ker je po službeni dolžnosti vajena še mnogo hujših izpovedi, je le prikimala: »In koliko si jih že ... uspela preizkusiti?«

Gosia se je malce tuhtajoč namrščila, srknila požirek vodke in nadaljevala: »Manjkajo mi še Andora, Ciper, Severna Makedonija, Monako, Novorusija, Pridnjestrje in San Marino. Človek bi si mislil, da Vatikan tudi, ampak ne – tista nuna je bila prav voljna! Se ti zdi, da je s tem kaj narobe?«

»Ne, no, samo ...« se je izmotavala Annika (srce se ji je paralo kot beljeno platno).

»Tista fuknjena butch-pičketa je bila pa ful užaljena, nabunkala me je in me zabrisala iz fleta,« je užaljeno sklenila Gosia. »Čeprav sem ji poprej lizala njenega prešvicanega, podivjanega bobra! Pa vsi govorijo, kako so Skandinavci strpni, odprti ...! Pa da imajo vsi notranje bazene in ogromne kopalnice, btw.«

Po še nekaj Gosijinega lamentiranja, med katerim si je Annika grizla notranjo stran lic, se je slednja pogumno in spodbudno nasmehnila: »Že dolgo si želim ogledati Egipčanski muzej. Greš z mano?«

Gosio je prešinilo, da bi na balkonu dokončala steklenico vodke, a le en pogled v Annikine vlažne zelenkaste oči ji je zadoščal, da se je odločila: »Samo hipec, da si napudram nos. Dobesedno, ker bo sicer kdo mislil, da sem ena huliganska psihopatka!«

Seveda se je morala tudi Annika stuširati in urediti, Gosia pa si je poleg pudranja vzela čas še za pomerjanje več oblekic in čevljev, preden je bila zadovoljna s svojo podobo (Gussova kratka bela čipkasta oblekica, zlate petke, vodno zelena Missoni torbica in velika zlato-črna Prada očala z ukrajinske tržnice), nato pa radostno stisnila Annikino roko in odkorakala z njo po sončnih berlinskih ulicah. Že samo dejstvo, da se lahko na cesti drži za roko s punco, jo tu in tam poboža in poljubi, ne da bi mimoidoče starke vreščale in se križale, jo je navdajalo z neverjetno lahkotnostjo in radostjo.

In potem je prišel dan parade. Gosia je v vojaški nahrbtnik naložila preostale steklenice, za vsak primer še nekaj zdravniških potrebščin, zabavna zdravila in plastične kozarčke. Jan in Franek sta se oblekla v fluorescentno oranžna reševalna kombinezona, kar jima je zelo pristajalo, čeprav ni mogoče reči, da sta zbujala kako posebno pozornost. Na berlinski paradi je vselej toliko tako različnih, osupljivo, neverjetno in izvirno napravljenih ljudi, da se človek sploh ne utegne čuditi. Gosio so tokrat obšla domoljubna čustva, zato si je nadela majico s krilatim huzarjem, za povrh in za primer, če tega očitnega simbola Poljske kdo ne bi prepoznal, pa si je ogrnila še rdeče-belo-rdečo zastavo z grbom Republike obeh narodov.

Kljub nepopisni gneči je vse potekalo veselo, prijateljsko, brez prerivanja ali slabe volje, neznanci so se objemali, nazdravljali ... Marcelina in Tadeusz

sta se v vsesplošni nasičenosti ozračja z ljubeznijo pobotala, se poljubila in skupaj pod obokom Brandenburških vrat pokadila bong miru. Zahvaljujoč Gosijini zastavi so spoznali še nekaj Poljakov, iz Varšave, Lodža in Szczecina, in Gosia je vseprek ponujala vodko. Ostrodska družbica je od Obeliska zmage nekaj časa hodila skupaj, potem spet vsak po svoje, in kadar so se srečali, so se pristrčno objeli. Ko sta z Anniko pod nekim odrom naleteli na Jakuba in Tadeusza, je Gosia nemudoma privlekla dve novi steklenici: »Hej, pan Tadeusz, posebej zate sem vzela Soplico – boš klasično staropoljsko ali marelično?«

Vzdušje je bilo tako sijajno, da bi posrkalo še dosti bolj umirjene in prizemljene osebe od naše ljube nevrologinje. Gosia se je kar čez stranico zavihtela na enega od tovornjakov, potegnila gor še Marcelino in se, ne da bi koga vprašala, pridružila plesalcem. Ki pa so bili tudi odprtega duha in se niso razburjali. Težko bi bralcem odgovorili, koliko ljudi je Gosii verjelo, ko je razlagala, da je poljska zdravnica, so bili pa vsi zadovoljni, ko jim je ponudila nekaj poljskih tekočih in tabletiranih dobrot.

In potem sta deklini spet skočili dol, se najprej pri eni od točilnih miz na hitro odžejali s pivom, potem pa naskočili dvonadstropni avtobus. Tokrat se je pridružila tudi Annika, ki se je po nekaj krepkih požirkih iz Gosijinega nahrbtnika tudi razživila.

Parkrat se je zgodilo, da so med množico krožeči fotografi ovekovečili razigrano ostrodsko lepotico. Anniki je bilo nerodno in se je izmikala kameri, Gosia pa je pozirala z največjim veseljem. Enkrat je celo dvignila majico in reporterju pokazala joške.

Čez dva dni je Annika odložila Gosio pred njenim blokcem v Ostrodi in radoživa zdravnica jo je pričakujoče prijela za roko: »Greš še malo k meni? Na pivo ... mislim, na čaj.«

Annika je malce oklevala, potem pa se odpravila za Gosio. Ni ji ušlo, da Gosia že od prejšnjega večera v Berlinu ni pila alkohola, kar je neizpodbitno pomenilo, da ima nekaj posebnega za bregom.

Gosiina prepotena dlan se na mizi oklene Annikine roke: »Kaj se nisva imeli fino v Berlinu? Kaj ko bi ... poskusili? Obljubim, da te ne bom nikoli več zatajila, ne bom nakladala in lagala ... In tisto zbirko Evropejk bom opustila, obljubim. Res sem mal ausglajzana, ampak obvladam jeziček v gozdiček!«

Še preden bi Annika kaj odgovorila, je Gosia pred njo pokleknila na eno koleno in jo prijela za roko kot vitez svojo izvoljenko: »Anna Sokołowska, hočeš biti moja punca?«

Anniki je grozno nerodno, brž vstane in potegne gor tudi Gosio: »Margo, tudi ti si mi všeč ... Eno samo stvar te bom prosila ...«

Gosii se kar zdi, kaj bi utegnilo biti. In res Annika požre cmok: »Če lahko nehaš ... no, vsaj manj piješ. Vsaj podnevi ...«

Gosia se potopi v zelenkaste očke za velikimi očali, poboža Annikino tetovirano roko in slovesno dvigne desnico: »Obljubim, da čez dan sploh ne bom več pila. Razen en kozarec vina pri kosilu. In zvečer samo, če bova šli ven žurat, kakšno pivo ali koktajl ... A to lahko?«

To ne bo delovalo, same racionalizacije. Abstinenca je nujna, že za sam uvid ... Ampak, majhni koraki ... Naj poskusim? Gotovo bo meje kar naprej premikala, se v nedogled izgovarjala in izmikala, vsi alkoholiki to počno ... Ampak ... Tako ji lahko pomagam, jo potegnem ... Ti lagunsko modri učki so tako neubranljivi ...! Mogoče se pa lahko navadi, da pije manj? To sicer zelo redko deluje ...

Annika poišče drugo Gosijino roko, jo stisne, nato pa objame lastnico in se privije k njej: »Pomagala ti bom, te izvlekla iz tega ... Skupaj bova zmogli!«

Gosii je figo mar, kakšno pomoč si lahko obeta od Annike in kaj bi morda v dvoje lažje zmogli kot solo, temveč stisne dekletko v objem. Potem zabrodi po njenih pšeničnih fantalinskih kuštrih, hkrati pa se z ustnicami prilepi na Annikine. Od sreče se pri priči malo razjoče. Po dolgih minutah hlastnega, divjega poljubljanja se režeč se opotečeta proti kavču.

Gosia Anniki previdno sname očala in jo nekajkrat cmokne na čelo, oči in nasek. Nežno, kot bi ljubkovala posebej prikupno majhno živalico, a hkrati strastno in občudujoče mrši kratke, kipeče kodrčke. Čez glavo si potegne obleko in jo razposajeno zabriše v kot, kjer obvisi na taščinem jeziku. Med slačenjem nadaljujeta z mečkanjem, otipavanjem, božanjem in glajenjem. Gosia se z ustnicami korenito sprehodi po Annikinem telesu, puščajoč zvižgane sledove živo rdeče šminke. Na vratu, ramah in ključnicah zadržane socialne delavke se razcvetejo cucfleki.

Gosiine roke zdaj mečkajo Annikine prsi in klitoris in ko sta dekletki že upehani in prepoteni, Gosia posadi Anniko na kavč, kot bi hoteli gledati televizijo, sama pa se od zadaj prekobali čez naslon, da z jezičkom doseže Annikino vrtnico, Gosijina pa se znajde v dosegu Annikinih ustec. Annikine roke drsijo po zdravničini topli koži, izmenoma gnetejo njeno rit, stegna in prsi. Gosia se je stoječ na glavi zagrizla v slastni mangov sadež. Ni ji treba dolgo jezicati, da jo zapljuskne Annikin ljubezenski sok, in v naslednjih sekundah raznese tudi Gosio.

Nista še prišli do sape, ko Gosia nežno potegne Anniko v svoje naročje, tako da se njuna stegna prepletejo, razdražena ščegetavčka pa se z nekaj spretnosti medsebojno podrezata. Po še malo gimnastike, ki je okronana s še enim nepozabnim obojestranskim orgazmom, ženskici izmučeni obmirujeta.

Gosia se zvali na hrbet in privije Anniko v svoj objem z vsem telesom.

Ko se čez čas pričneta razpletati, ker mora, med drugim, Annika na stranišče, jo Gosia malce žalostno vpraša: »Boš že šla ...?«

»Lahko prespim pri svoji puncici?« se namuzne Annika.

POEZIJA

Veronika Razpotnik

2D LEZBA

ko grem iz Hofra nad Lentom s polnim ruzakom alkohola
se gladko poserjem na stare mame
ki zgroženo gledajo
če bejbo ob sebi poljubim na usta
z roko v roki prečkava zebro
in jaz samo čakam
da avto enkrat ne bo ustavil
saj je najboljša lezba mrtva lezba
do takrat pa bom pač ljubila ženske

vdovo v vojaški majici z dog tagom svoje bivše
dolgonožnico Marijo Magdaleno
blond socialistko
plesalko v maxi krilu
indie rock revolucionarko

morda pa sem jih položila več kot ta
ki me je zgazil

KOSILO

prebiraš me kakor pesmi svoje bivše
ob oknu med glasovi mimoidočih
dolgi prsti držijo knjižne platnice
natočijo mi nov kozarec vina
in mi v usta zatlačijo jagodo
ko zadimim sobo
me s sadeži vred požiraš
skozi leče okroglih očal
namesto časa teče rosé
napetost je kondenz
ki se nabira na šipi
nekdo mi je nekoč prinesel masažno olje
da me lahko zdaj zgneteš kakor kos testa
da se cmarim
naoljena kot v pečici
medtem ko se bašeš s falaflom
in brišeš roke v moje spodnjice
let her
let her eat falafel
pustila ti bom
da me živo požreš

Sara Nuša Golob Grabner

Dvojni plamen

Razboli se mi tretje oko,
kot bi vanj potisnil prst
in nežno drsel čezenj.
Vse sem izpustila,
razen tebe,
in sploh ni bilo težko.
Ni bilo težko izpustiti
posiljevalcev,
sladkobnih zamotitev,
umetniških kraljic,
visokih in temnih popolnosti,
stabilnih kemikov,
lepotcev z ateljeji,
vse je šlo čez mene kot megla,
rahlo lepljivo na koži.
Ti pa ponoči
ritmično pritiskaš na moje čelo,
zasidran nekje tako globoko v pljučih,
da te diham,
tako ko se zbudim.

Pino Pograjc

enkrat

dovolj sem pijan,
da ga ljubim,
zato greva med grmovje,
ki raste iz betona,
vodim ga za roko,
v temi se je lahko izgubiti,
skejterji pogledujejo,
zavohajo, da sva začasna,
poročil bi se z njegovimi prsti,
močnimi, razbeljenimi,
jutri ga bom blokiral,
odpenjanje gumbov je razodetje,
na kolenih nastajata stigmati,
jutri se bom sovražil,
pogledam v uretro
in vidim
najinega otroka

mesena vilanela

čiki, sol, odrgnjena kolena,
ki se pečejo na zli vročini,
vem, da je ljubezen tu mesena

kamenje poljublja morska pena,
rad bi, da je večkrat vse v dvojini,
čiki, sol, odrgnjena kolena

ne poznam njegovega imena,
raje upam, kot se dam bližini,
vem, da je ljubezen tu mesena

mislim, da ne nosim več bremena,
a ostanejo na koži, v glini,
čiki, sol, odrgnjena kolena

butava se v gošči dva kretena,
pridi, pojdi, daj se mi, izgini,
vem, da je ljubezen tu mesena

mine trebuh, minejo ramena,
minejo, ostanejo v črnini,
čiki, sol, odrgnjena kolena,
vem, da je ljubezen tu mesena

Dominik Lenarčič

POT V NEBESA

Kadeča se Afrodit
je prišla k meni
iz kopalnice.

Bi rad šel v nebesa?
mi je rekla
in odvrгла brisačo
s sebe.

Nisem mogel reči ne,
zato sem se pustil voditi.

Urša Majcen

*

kepa sem
pod tvojimi nogami
z glavo med kolena
me ne moreš vzeti
kadar odideš

*

da se izmozgam v tvoje življenje

*

a me kdaj najdeš
v izlivu po fantaziji

*

da ti napišem
sanje s slino
ljubezen z dotikom
pljuča iz ust

*

lizala bi dni
s tvojih kolena

*

nočeš mojih ust
v grlu
mojih prstov
v prsih
mojih zob
na dnu
svojega želodca

stvari

da bi zaspala
v glavi stvari

da bi nosila
kožo
ki se od kože
ne loči

da bi se spustila
molku
med noge

zalepljena
pod tvoje lice

izvila bi lovke
iz maternice
rodila sonce

pogoltnila svet

Dimitrij Škrk

IZZA RAJA

med ta
bela stegna
odletijo ptice
da bi tam gnezdile, v tvojem
vrtu

Eva Ule

toliko ljubezni imam
da mi topi ustnice
kot vosek kapljajo
na tvoja gosto poraščena stegna
zleknjena med pregibom telesa
in zapadom priprtih oči

velike dlani se množijo
se vpijajo v drobcene pore
kot da hlatajo
za zrakom ujetim v peno
za strastjo bežečo v noč
v pore-dlake-slino-spermo
da obležiš kot dotik
poljuba na veko
morda na bradavičko
v izdihnjene sapi
ki čisto potihno
v srebrni koder zašepeta

*toliko ljubezni imava
da lahko narediva
času in prostoru nedotakljivo svečo*

Jurij Kunaver

Danes

DANES

S KOZARCEM DŽUSA

Z RDEČO VIŠNJO SREDI IZŽETIH ORANŽ

Z MRAVLJO VRH PETERŠILJA

IN VSEMI DEKLETI INTERNATA

S POSTERJI IN KIČEM MLADOSTI

DA DA

DANES TI PRIČARAM DANES

Z ENO SAMO ČAROBNO BESEDO

Belo vesolje

ČE TI JE SLABO

NE GLEJ NJENIH GOLIH NOG

OZRI SE NAPREJ ČEZ ŠIPO

V BLEŠČEČO NESKONČNOST

V BELO VESOLJE

ČE TI JE HUDO, VEDI:

ŠE BOLJ KOT NOGE SE ŠIRIJO OBZORJA TAM SPREDAJ

IN TI NEUSTAVLJIVO PADAŠ NARAVNOST V SREDO POLLOCKOVE SLIKE

Matija Krumpak

Zanemarjenih idej ne bo nihče
hotel. Prečisti jih,
steriliziraj, nadeni jim masko.
Boš še kdaj videla moje ustnice?
Žarijo kot še nikoli.
Vsak od naju lahko iznenada
podleže. Poslušaj moj
šum na srčnem prekatu. Bije
s težavo, bije za tvojo bližino.
Izumiral sem.
In zdaj nas z utapljanjem obujajo.
Bom še vedel, kdo sem,
ko bom skrit,
prebit,
zakrinkan v osami?
Morda, preko tvojih vročih rok.

Potresajoč se
par sijočih jošk vriše
name Ahegao

DRAMA

Sandi Jesenik

BRAZGOTINE

KEMSEKS DRAMA

GRINDR

A: Hej!

B: Fun?

A: Sam?

B: Ne, trije. High and horny

A: Ahaaam

B: Prideš?

A: Fotka je? (pošlje fotko)

B: Ja hot

ROG

A: Če začnem na začetku, bi rad povedal, da sem eden tistih, ki na žurih ni jemal drog. Nikoli tudi nisem maral, da bi bil v taki družbi. Kmalu se je to spremenilo, droge so bile vedno bolj dostopne. Zavedal sem se, da so močno zasvajajoče in da v družini ne rabimo še tega sranja, ampak sem klecnil tudi sam. S frendi smo se zmenili, da gremo v Ljubljano. V Rogu so kupili robo, tam ti skoz ponujajo nekaj. Frendi so me psihično pripravili na večer. Rekli so mi, da bo ful hudo. Itak rad eksperimentiram in nisem preveč spraševal.

B: Pri drogiranju obstajajo pravila:

- Nikoli se ne drogiraj sam, droge jemlji z namenom uživanja, pri tem smo kot familija – če koga zabedira, pazimo drug na drugega.
- Nikoli ne jemlji drog, če si depresiven.
- Nikoli ne idi z žura, ne da bi prej komu povedal.

- Vsak prispeva za droge, kolikor lahko.

A: Okej, ta pravila so mi nekako jasna, niso komplicirana. Začnemo nazdravljati. S sangrijami. Bilo nas je ene pet. Najprej vsi vzamejo ekstazije - razen mene, češ da naj počakam in bom tako lahko trezen zares videl, da so vsi okej. Tipi dejansko so okej, ampak vseeno imam zadržke. Skratka, spet me spodbujajo in tokrat popustim, vzamem in splaknem s pijačo. Od strahu mi je ful narastel pritisk, oblil me je pot. Nabijamo muziko, mislim, da smo še nekaj posnifali. Friendi zažurajo, vse zavore popustijo, in začnejo se na polno lizariti. Jaz kaj takega niti najmanj nisem pričakoval. Moj prvi *drugs* žur s pedri. Tudi sam začnem žvaliti frenda na desni. In takrat me še bolj zaflešira. Režimo se, uživamo, božamo. Z mize vzamem še eno tabletko. Pogoltnem. Žuram. Čez pol ure še bolj letim. *Blackout*. Pobruham celo mizo, odnesejo me pod tuš. Kera sramota ...
Moj žur se konča, preden se je sploh dobro začel.

GRINDR: Dirty old perv 59

A: 2 (HNH) high and horny vers guys here

all horny as fuck

looking for third. Rollplay

A bit of bondage. Love suckin a nice knob and aimin a nice hairy arse.

All sorts of stuff. Massage given.

Right now

My place

SOBOČANEC

B: Fak, 59 sem že star. Originalno sem iz Murske Sobote, zdaj pa že kar lep čas živim v Ljubljani. Drugače sem živel v kar nekaj evropskih mestih, eno leto pa celo na Tajskem. Moja strast je seks. To sem odkril že takrat, ko sem v srednji šoli prvič fafal tiča. Malo sem se ga napohal, da sem dobil

pogum. Tudi spil sem kaj in čakal v soboškem parku. To je tisti glavni mestni park, v katerem je grad in tisti *fancy* ribnik z racami in želvami. Tam je bil občasen *cruising*, če si imel srečo in jaz sem jo nekajkrat imel. Strah me je bilo, da me ne bi kdo videl in me spet brutalno nabutal, ker so mi v osnovni šoli res skoz težili. Domači so me opisovali kot zelo sramežljivega fanta, kar v parku definitivno nisem bil. Spomnim se, da sem neke noči pod največjo tiso fafal tudi tiča dveh tipov naenkrat. Oba sta imela familijo, en je bil celo moj sosed, za drugega sem kasneje ugotovil, da je bil foter mojega sošolca. Svet je res majhen. Takrat sem bil še mahnjen na *daddyje*. Zdaj sem to že sam. Rajcal me je njihov pristop, kako so gledali izpod čela in pritajeno premikali ustnice. V temi so najprej kadili in gledali, jaz sem tam mirno stal, tu pa tam smo se podrgnili po kurcih, seveda čez hlače in po navadi je starejši prvi pristopil, segel v žep in mi začel lizati vrat. Kar rajcig. Privlačil me je tudi ta vonj po ne preveč umitih kurcih.

No, in ti tiči so se kar vrstili, kdaj kakšni majhni, obrnjeni, obrezani, obriti – teh izrecno ne maram, ker so kot obrita pura. V teh krajih nas ni bilo veliko in hitro sem se navezal na domačina. Pero je imel 55 let, rahlo bradico, poslušal je rock in vedno je imel pri sebi gandžo. Včasih sva se ga tako zakadila in napila, da sva samo ležala v avtu in se držala za kurce. Pero se je name zelo navezal, težko sva se dobivala, še vedno je živel z mamo alkoholičarko.

Outiral sem se po letu in pol študija v Ljubljani, ko mi je dokurčilo, da se moram še skrivati in lagati, da sem spoznal pičko. Bil sem mlad, imel sem pravico in dolžnost raziskovati pedrski *lajf*. Tako so se začeli tudi nori partiji, spoznal sem mlade lepe tipe, prej sem mislil, da pametne, in seznanil sem se z meni ljubimi golobčki, ekstaziji. Ko si pod to drogo, vse čutiš bolj intenzivno. In če imaš tako občutljivo kožo, kot jo imam jaz, potem je to še samo večji užitek. Skratka, seksualno sem se precej sprostil in ko nisem delal, sem na vseh možnih lokacijah iskal tipe, da sem se dal dol. Zdaj je to drugače, izgubilo se je vznemirjenje, ker obstajajo razne aplikacije.

A: No tap, no pic, no answer, no fat, no slim, no tall, no thin, no over ... no under ... block ... top only, bottom only, block, no, no, no ... Don't ask a facepic with the first message. I'm so shy. No empty profiles. Be curious. Block. Have a pic. OMG

B: Rajcalo me je že to, da sem se zapeljal do Save in tam *kruzal* po labirintu strasti. Po končanih seks srečanjih me je bilo strah vseh spolno prenosljivih bolezni, zato sem si po fafanju zmeraj splaknil usta z alkoholizirano ustno vodico, ki sem jo imel stalno v avtu pri roki. Tako sem se vsaj minimalno zaščitil in imel občutek, da imam to pod nadzorom. Sperma po niplih, vratu in v gatah, medtem ko sem hodil po mestu, najbolj neverjetno razburljivo. Še bi lahko razlagal. Potem pa žuri in *afterji*, ki so se z vikenda zavlekli do ponedeljka, torka ali srede. Pa ni bilo važno, ali si bil bi-, homo-, pan-, transeksualec, tudi *strejti* so bili tam in enormne količine drog in vsi smo se imeli prekrasno. Ko si počen, se pogovarjaš z vsemi, vse imaš rad, do vseh gojiš prijateljsko-intimen odnos. To je tak poseben filing povezanosti med vsemi, ki ga težko opišem. Vsi smo nagi, enaki – vsi smo enakopravni. Ni omejitev, noben ne sodi, zavrača ali pa grdo gleda. Na takih zabavah sem se poljubljal z ženskami in moškimi, tudi *strejti*. Tako sem se tam zapletel z enim prijetnim Škotom. Pravil mi je, da se še nikoli ni po francosko zalizal s tipom in da je zdaj prava priložnost. Žvalila sva se kot dva potrebna najstnika. Priznal je, da se noro dobro poljubljam. Ni edini, ki je bil navdušen nad mojim žvaljenjem, tudi frendice so me hvalile. No, in s tem Škotom sva se zleknila na kavč in se drgnila s tiči. Bilo je prekleto seksi. Na uho mi je zašepetal, da bi mi ga rad celega prelizal. Mislim, da so mi takrat predizlivi totalno zmočili gate. Njegov specifičen vonj po potu, mešanim s cvetličnim mehčalcem, me je spomnil na tiste večere v soboškem parku. Njegov tič je imel okus po kokosu. Zihher si ga je prej umil s Fa tekočim milom. Tisti večer se je torej končal s priokusom kokosa in v upanju, da tega Škota še kdaj srečam. Nisem ga. Vedno več

ljudi sem spoznaval, manj je bilo med njimi pravih frendov. Zmeraj bolj sam sem bil. Po vseh neuspešnih vezah, praznih fukih, kvazi frendih sem odšel.

GRINDR – 89

B: FUN NOW 26

A: Parti – chillout – 2 guys – Perv fuck, kem, kakšen zanimiv, resen? Javi se. Midva sva horny in kinky. Piši. Ljubljana center.

POKEMON

A: Nisem se počutil neki dobro, depresija. Že nekaj dni sem igral igrice in sploh nisem mogel nikamor, tri dni *covidlockdowna*. Vse, na kar sem lahko mislil, je GHB v kombinaciji z *gangbangom*. Zato sem malo pogledal na Planet Romeo, kaj dogaja. Sami napizdantje, ki hočejo *dick picse*, ko se pa meniš za *in live*, je pa nonstop nek nateg. Na Grindrju sem našel nekaj zanimivega. V profilu je pisalo, da so mu všeč *geeki*. Zmenila sva se za miting, baje bosta še frenda tam, če me to ne bi motilo. Itak, da ne, to sem tudi iskal! S taksijem sem se zapeljal do Šiške, dobili naj bi se tam, v blokih nasproti Kina Šiška. Pozvonil sem na Kercl in šel v tretji štuk. Odprl sem vrata in tam trije tipi v gatah sredi dnevne sobe plešejo. Ta scena me je takoj napalila. Opazoval sem jih kot voajer in se počasi začel slačiti. Do mene je pristopil Pikaču (to je njegov *nickname*) in me odpeljal v sobo s fukiš svetlobo. Vzel je kristalček, si ga položil na jezik, in pol sva se zažvalila. Tip se je nenormalno dobro žvalil, *damn*. Slišal se je *techno house*, pridružil se nama je par. Najmlajšega sta privezala na posteljo. Potem so me nekako povlekli do njega in že smo snifali z njegovega lepo poraščenega ravnega trebuha. Iz popka sem polizal ostanke koke. Fuk je trajal celo noč. Ampak ni mi prišlo, čeprav sem imel precej polna jajca. Zmanjkalo nam je koke. Poklicali smo seksi dilerčka, mladega seksi čefurja – mogoče bi se nam pa pridružil. Tip je pozvonil, mi kao v akciji, on pa ... ni bil za. »Too straight to function«. Ful smo se zaštekali, v glavnem pohengali,

posnifali vse, kar smo imeli, in imeli taki odruk, da glava peče. Samo pol pa zajeb. Kar naenkrat je bil ponedeljek, šest zjutraj, ob devetih pa sem moral biti v Kopru na šihetu.

Čez tri mesece mi je Pikaču pisal, če bi ponovili parti. Samo meni ni bilo do tega, celo noč sem hotel špilati Playstation ... pa sem mu vseeno odpisal. Odpravil sem se do Pikačuja in ga pofukal, kot da bi bilo zadnjič, s kondomom. Prišlo mi je, pustil sem mu praske na hrbtu ... Potegnil sem kurca ven - kondom je bil počen.

GRINDR FUK CHAT – 366

B: Žuraš kej

A: Ja

B: Na čem

A: Na popu

B: Mislil sem če ga kej uzamš

A: Ponavad sam travo

B: Jaz pa G, to dugaja

A: Nism nikol

B: Škoda, probej. Nov level

A: Hvala ne bi

B: Ne veš kaj zamujaš

A: Sem bil enkrat zraven k je frend ležu

B: Sam to pa pol mogla bit nesreča, morš zmer pazt in nikol preveč

A: Ja dopovej to zadetmu folku

B: Mere

A: 185 79 16 24. Ti?

B: 179 75 19 32

A: Opa, to pa kr orng

B: Jp, ti pa mlad

A: Jp, ti kul o

*to

B: Ja, mam rad

A: Želje

B: Rad mam kiss pa nabijanje v grlo

A: Pa rito daš?

B: Sam če mi paše

Teb?

A: Jaz mam rad mal bol na hard pa začetek u izi

B: Ok

A: Sam a pol bi se dobila

B: Kdaj

A: Čez uro

B: Mogoče

NEVER-ENDING PARTY

ALESSIO: Čakam, da mi droge popustijo, domov nimam namena. V bistvu si hočem sprazniti jajca, ker mi po vsakem partiju droge še zmeraj držijo in je škoda, da se jih ne potroši. Edina negativna stran kemseksa je, da se mu težko odpovem. Ko ga enkrat sprobaš in občutiš vse te pozitivne učinke, vau. Težko se je vrniti na normalen seks - seks brez drog. Postal mi je dolgočasen. Zdaj sem v filingu in vajbu, da kemseks prakticiram vsaj dva do tri vikende na mesec in to že traja kako leto. Ne glede na stranske učinke, grozno utrujenost, depresijo in asocialnosti, mi je še zmeraj top, da se fajn zadanem. Zato sem zdaj tu, na železniški, da se spraznim. Tu je zmeraj pestro, bolj so čudne ure, večja šansa je, da kaj dobiš. Tudi zdaj so kabine skoraj čisto zasedene, izberem najbolj odročno. Preberem opise različnih *horny* oglasov.

»Potreben vroče sperme, zdaj!«

»Pokliči me in najlonke te bodo čakale.«

»Fafam dominantnim.«

»Kak čefurček? *Bear daddy* te čaka.«

»Ščem zrele XXL.«

»Nabijem te u guzu.«

To me samo še bolj narajca. Še zmeraj sem fajn zadet. Pritegne me luknja na steni, ki odseva neko migetajočo senco. Nekdo je res na drugi strani, nek suh, seminabildani tip v oprijetih cunjah, ki spominjajo na lateks, in si ga meče. Odpnem hlače, ga s hladnimi rokami primem in drkam. Vzamem *poppers*. Posnifam. Sledi predaja kurca. Potisnem ga skozi luknjo in ga lepo božam. Oslinim prste, ga gladim po glaviču, grem do luknjice, njegovo kapljico predizliva lepo pomažem okoli. Polížem prste, malo pljunem in nato namažem svojega tiča. Kožico mu lepo potegnem dol, medtem še odstranim dlako, ki mi ovira lagodno drkanje, ter ga začnem nežno mesiti. Zdaj imam svojega in njegovega v roki. Fak, to je boljše kot pa zmenki prek *appov*, totalno brez komplikacij in s totalno noro energijo. Čutim, da je tip skuliran. Glede na pulziranje njegovega tiča in zelo lepo oprijetega obročka me premami skušnjava. Padem na kolena! Ne padem, no, ampak lepo diskretno grem na kolena, da ga lahko položim v svoja topla usta. Začnem pospeševati svoj faf. Glasno zastoka, očitno sem ga malo pregrobo z zobmi. To, da se lahko igram s ful lepim kurcem, mi je res top. Sem kot najsrečnejši otrok na svetu. Ugaja mi to njegovo stokanje. Skozi luknjo na steni hočem videti njegov fejs. Tako se še bolj sklanjam in še globlje požiram kurca, da bi ja videl, kdo je.

Filing imam, da sem tega tiča mogoče že fafal, tega kralja med lepotci. Tudi, če bi videl fejs lastnika, mi ne bi koristilo. Tipe lažje ločim po kurcih.

Nekaj glasno zaropota, prišli so čistiti. Hočem svršiti, hočem spermo. Trkanje po kabini. Hitro ga pospravim in se oblečem, delam se, da sem sral. Odpravim se do umivalnika. Umivam si roke, zavlačujem.

Hočem videti tipa v obraz. Čistilec me čudno gleda. Odpravim se ven in čakam, da se prikaže gospod Kinky. Vidim dolg plašč z ruzakom, velike gojzarje, rekel bi, vojaške. Njegov obraz ... Bil je brez obraza.

FF

ROK: Znotraj našega pedrskega kroga je veliko homofobije, še posebej, kar se tiče fetišev. Govoril bom o *fistingu*. Poznate Crisco? Je zelo praktičen. To je 100-odstotna rastlinska mast, primerna za vegane, in je tudi lažje prebavljiva kot ostale snovi, ki jih vnašamo v telo. Naslednje leto bo Crisco praznoval 100. obletnico, se pravi, da je minilo eno stoletje, odkar so ga ameriške gospodinje začele uporabljati. Uporabnost se je med geji hitro razširila in je še danes eden izmed vodilnih lubrikantov za *fist fucking*. Crisco je tudi navdih za imena naših pedrskih klubov. Že v sedemdesetih je v New Yorku obstajal Crisco Disco. Nam najbližji Crisco Disco je v Firencah. Ne vem, nisem še bil. Pravijo pa, da je prijetno vzdušje, še posebej ob *fisting* tematskem večeru, kjer je Crisco najbrž na vsakem vogalu. Zdaj pa moja *fisting* izkušnja. Za vikend smo se trije dobili in organizirali tematski *fist* kemseks parti. Bili smo lepo notranje očiščeni, plac pripravljen, imeli smo naše uniforme. Za lube smo uporabili nam ljubi Crisco. Ful uživam, ko gledam obraz, ki se predaja tako mogočni penetraciji. Ta toplina, ki jo čutiš ob prodiranju in počasnemu poglobljanju, ob tem pa značilen zvok. Pri tej praksi moraš biti izjemno potrpežljiv, če tega nimaš, si *out*. Da pa zdržiš vse to, moraš zihert biti na nečem.

Tako se sprostijo zavore, tudi bolečin več ne čutiš. Trezen partnerju težko poveš za vse svoje fetiše, na kemseksu je lažje. Sploh kadar si z nekom prvič in greš res čez veliko ovir. Ti fetiši, ki jih prakticiram, niso za vsakega. In če bi trezen seksual, dvomim, da bi prebil to mejo sproščenega fetiš seksa. Največji *drive* je ravno to, da grem mogoče malo čez to mejo.

Onadva vzameta gram ketamina, jaz, ki sem pa aktiven, sem samo na ekstaziju na *izi*, vmes pa si še malo *poppers* podajamo. Grem na kolena, najprej enemu počasi penetriram s prstom, potem že lepo raztegujem luknjico, se pravi je noter že več mojih prstov, nakar vtaknem še pest. Ko to enkrat sprobaš, hočeš kar naprej. In traja lahko celo noč. Dokler ti rit

zdrži. Pa droge. Sam ne smeš pretiravati. Mi smo, na trenutke. Pa spet muzika. Droge. Fuk. Vsak dildo nam je bil premajhen. Spet droge. (Tresk). Tako smo bili zadeti, da je frend zgubil zavest. Ni bilo prvič. Če se prav spomnim, ga je vmes zmanjkalo, vendar je užival prav v tem, da ko se je prebudil, je bil sredi akcije. To mu nenormalno ugaja. Da ga en šiba v rit, ko je nezavesten. Poznam ta *happy face*. Enim nam to pač dogaja. (*Fisting* ni za vsakega.)

GRINDR XYZ

B: PNP 32, 38

Partyandplay, vabljeni izkušeni, brez zadržkov. 100-odstotna diskretnost. Akcija pri nama. All kind of men.

ROMAN

V: Nisem si predstavljal, da bom kdaj tukaj pred vami delil mučno zgodbo. Travmo svojega življenja. To je zgodba ljubezni in brazgotin.

Najlepše spomine na fanta imam iz časov, ko z ljubljanskih stojnic nese vonj cimeta, takrat je Ljubljana čarobna. Najraje sva z najinega balkona občudovala lučke. In moj dragi Roman, moj bivši tip, je bil skuliran tip. Živela sva v *fancy* fletu na Poljanski. Oba sva veliko delala. Hotela sva kupiti vikend na Krku. Velikokrat sva prišla domov izmučena, samo usedla sva se na kavč in v tišini gledala dokumentarce o živalih. Nekaj je bilo narobe. Najin tempo in najino razpoloženje, nekdo se odmika. Mogoče so to bili *fillingi* zaradi pogovora o možnosti odprte veze, ampak on je bil odločno proti. To se mu je zdelo hujše od varanja. Odobraval je samo priložnosten fuk v tri, če sva bila oba zraven. Na momente je bil zelo ljubosumen. Sem postal premalo občutljiv na najino vezo, ali me on sploh še vidi ... Vse to se mi je motalo po glavi. No, in potem sem sredi nekega vročega junijskega dne v službi ugotovil, da sem doma pozabil pomembne dokumente. Pridem domov in v dnevni opazim prazne

steklenice piva, zvitke za snifanje, slišati je bilo tudi glasbo. Takoj grem v kabinet, da čim prej najdem papirje. Zazvoni domofon. Slišim korake in počakam v kabinetu. Strah me je, ne upam si priznati, kaj se dogaja. Roman odpre vhodna vrata in nekoga sprejme, očitno ga zelo dobro pozna. V sobi slišim še nekoga, očitno je, da so zdaj trije. Slabo mi je, duši me, stiska me. Zberem pogum, se ustavim pred vrati spalnice, potrkam in vstopim. Na postelji moj Roman z dvema pedruljama. Mlada sta, suha, depilirana. Roman začne nag s trdim kurcem laufati za mano.

R: Sori, oprostí. Nisem hotel. Sej bi ti povedal. Oprostí ...

V: Mah, dol mi visi ta tvoj »oprostí«. Vse, kar sva gradila več let, se je v sekundi razblinilo na najini skupni postelji.

R: Zade ti smo bili, saj veš, kako je!

V: Tak si postal, kot so vsi drugi!

R: Kaj misliš?

V: Džanki.

R: Ni tako, kot misliš. Res nisem hotel, mislim, hotel sem ti ... Oprostí.

V: Pa rekla sva, da če fukava z drugimi, sva oba zraven, v tem bi naj bila iskrena.

R: Mislil sem ti omeniti, pa si stalno delal! Itak nimaš nikoli cajta.

V: Ti pa ga imaš očitno preveč.

R: Oprostí, res!

V: Ta oprostí si lahko kam vtakneš. Fak. Ti imaš v najini spalnici mladiča, ki se kopata v Paco Rabanne One million. Pa ti sovražiš ta vonj. Preziraš ga!

R: Nisem mogel več ...

V: Ta vonj je uničil najino zvezo, se ti zavedaš tega. Nekaj, kar si sovražil! Spizdi. To je *too much*. Tega res nisem rabil, ne maram takih dram.

Zdaj sem že nekaj mesecev samski, ležim na kavču in gledam te živali na TV-ju. Nikjer ne najdem več opic in pingvinov. Samo morske pse,

aligatorje, leve in potem še oceane s tonami plastike. Pa pičko materno, kako sovražim to plastiko!

MOŠKI MOŠKEMU

IZAK: Moja zgodba je drugačna in se začne pri nečaku mojega tipa. Matej je hud tip, poročen in *strejt*. S Sebastijanom sva v zvezi dobrih 30 let, vozi tovornjak, veliko je zdoma, tako se jaz lažje prepustim kreativni. Delam v priznani oglaševalski agenciji, kjer delovnik pogosto seže v večerne in sobotne ure. Kot peder imam občutek, da se moram bolj truditi in dokazovati. Bila je sobota, nekaj čez polnoč, zaključeval sem kampanjo. Na vratih mi pozvoni nek moški. Seksi *strejtek*, precej počen, v najboljših letih. Bil je Matej, Sebastijanov nečak.

MATEJ: Veš, ne bi rad vozil domov, lahko pri vama krešnem?

Izak: Itak.

Matej: Na vaju se pa človek res lahko zanese.

Izak: Tu si samo raztegni kavč, jaz pa ti prinesem posteljnino.

Matej: Seba pride v ponedeljek, ne?

Izak: Ja.

Matej: Maš kak pir?

Izak: Laško, ok?

Matej: Na zdravje?

(pijeta)

Izak: Kako kaj tamala?

Matej: Pa rastejo froci kot gobe po dežju.

Izak: Si mislim.

(pijeta)

Matej: Kako vidva?

Izak: Po starem. Seba na furah, jaz na šihitu. Ko pa pride, sva pa doma.

Matej: Lepo stanovanje imata.

Izak: Tenks. Kok si ti že star?

Matej: 25.

Izak: Pri petindvajsetih sem ga ful žural.

Matej: Aja, kje pa?

Izak: Ambasada, pa kakšni partiji. *Sex, drugs and house*.

Matej: Jaz sem pa bolj u *izi*. Kakšen pirček pa kakšna travca.

Izak: Moraš se konkretno sprostiti, če ne se ti zmeša, mlad si še.

Matej: Pri vas gejih je to lažje, nimate familij.

Izak: Zakaj pa to?

Matej: Nimata družine. Važno, da sta vidva okej. Bi te motilo, če narišem eno.

Izak: Kaj pa imaš?

Matej: Koke, z Reke.

Izak: Ali pa lahko malo.

(vlečeta)

Matej: Zmeraj si se mi zdel kul tip, pravi moški.

Izak: Aja.

Matej: Ja.

Izak: Kako to?

Matej: Odločen si ...

Izak: To pa je lepo slišati.

Matej: Pa dobro zgledaš.

(tišina)

Izak: Ti tudi.

(Matej naredi požirek in lajno)

Matej: Vroče je.

Izak: Sleč se.

Matej: Bi te motilo, če te kar direktno vprašam.

Izak: Povej.

Matej: Mi ga potegneš?

Izak: Emm.

(Gre do njegovega vratu in mu na uho prišepne)

Izak: Lahko, če mi ga ti tudi.

Matej: Sam prej bi še črtico pa pol.

Izak: Sprosti se.

(Matej si skuša odpreti pas)

Izak: Bom jaz.

(Izak odpre pas in iz spodnjic izvleče penis ter ga da v usta)

Izak: Ta seksi *strejt* se ni več oglasil. Ostala je najina skrivnost. Vsakič, ko drkam, mislim, kako strastno mi ga Matej vleče. Tisto noč mu je dvakrat prišlo.

CHAT – 14

O: Kaj ti je top?

T: Bombice in speed

O: Kul, pol bolj soft

T: Ja, hehe

O: Mamo GHB s fructalom

T: Sliš se dobr :p

O: Je *welcum drink*

T: Ok

O: Si vers?

T: Ja, tko k piše v opisu

O: Loh zdj takoj

T: Kok vas pa je?

SRCE

Andraž: Enej, Enej, prosim zbudi se.

Enej: Kaj je?

Andraž: Tišči me.

Enej: Spet.

Andraž: Ja.

Enej: Počasi dihaj.

Andraž: Sem probal in ne neha.

Enej: Si vzel tableto?

Andraž: Nimam jih več.

Enej: Ti prinesem metin čaj.

Andraž: Ne rabiš, res.

Enej: Kako pa naj ti potem pomagam.

Andraž: Močno me stisni.

Enej: Sam potem morava objeta zaspati. Pokrij me še čez stopala, prosim.

Andraž: Razmišljal sem.

Enej: Spet?

Andraž: Brez tebe mi ne bi ratal.

Enej: Samo, da si spet nazaj.

Andraž: Brez tebe mi ne bi uspelo.

Enej: Aha.

Andraž: Me božaš za ušesom, prosim. Malo višje. Tu, ja.

Enej: No, daj poskusi zaspati.

Andraž: Še močneje me stisni.

Enej: Tako?

Andraž: Tako. Jaz hočem biti skoz v tvojem objemu.

Enej: Andraž, probaj zaspati prosim, zmatrana bova.

Andraž: Vesel sem, da te imam.

Enej: Zaspi, prosim.

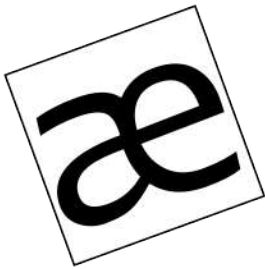
Andraž: Ne morem, bojim se, da bi te izgubil.

Enej: Preveč te imam rad.

Andraž: Vem, ja. Zato pa me je strah, da ni bilo preveč.

Enej: Nočka.

Andraž: Pomirja me tvoj topel dih.
Pomirja me bitje tvojega srca,
skušam ga ujeti s svojim.
Tako kot takrat, ko sva objeta stala sredi gozda v temi.
Tako nedolžna.
Sama.
Sijala je luna, osvetljevala pot nama je.
Zdaj si ti moja luna:
ko se v mojih mislih prikrade temna lisa,
mi rišeš pot.
S teboj se smejem, četudi samo v mislih.
Spominjam se Sicilije, kjer sva se razvajala z granitami in kanoli.
Ne le v hrano, tudi vate sem se zaljubil.
Vodil si me na sončne vzhode,
kjer ni bilo ljudi, le ribiči so dvigovali svoje mreže, polne rib, rakov in školjk.
Midva in dotik najjinih ustnic.
Na plaži.
Ob zvoku škržatov.
Tam.
Sončni vzhod in najina začetna pot.
Zdaj leživa objeta.
Močno.
Kot eno sva.
Po tornadu.
In zmeraj sva še tu.
In upam, da za zmeraj.

NEBULÆ – revija za sodobno književnost

posebna erotična številka

Letnik X, številka 3 (junij 2021)

ISSN 2738-5949

Revija deluje pod licenco creative commons.

Glavna in odgovorna urednica:

Nina Kremžar

Uredništvo za poezijo:

Veronika Šoster

Uredništvo za prozo:

Alex Kama Devetak

Zarja Vršič

Strokovna sodelavka – lektorica:

Karolina Zgaga

Oblikovanje, prelom in naslovnica:

Alex Kama Devetak

Nina Kremžar